

זוהב על ההגב

שברחוב — כל דירה בת שלושה וחצי חדרים. וכיוון שכל מבוקשה ניתן לה בנקל כל-כך — הרחיקה לכת עוד יותר. המיגרש שהובטח לעיריית רמת-גן — לא הועבר לרשותה. שיכון-עובדים השלימה את בניית 20 הדירות החריגות, אך לא עמדה בר התחייבותה.

עיריית רמת-גן המתונה לקיום ההבטחה מצד החברה כשלוש שנים. ואז, כאשר הסתבר לראשי העיר כי שיכון-עובדים ומנהליה סידרו אותם, הגישה מחלקת הפיתוח של העירייה נגד שיכון-עובדים דו"חות על עבירות-בנייה. בחודש נובמבר 1975 הוגשו דו"חות אלה למחלקה המיש-פטית של העירייה, ונפתחו נגד החברה המישה תיקים פליליים.

בחודש מארס 1976 הודיעה שיכון-עובדים לראשי-עיריית רמת-גן, הד"ר ישראל פלד, כי היא מצטערת על הסיכסוך ומוכנה לחתום מיד על העברת המיגרש שברחוב עזריאל לבעלות העירייה, כהתחייבותה משנת 1972. ההסכם נחתם עוד באותו חודש.

עתה הגיע תורה של עיריית רמת-גן לסדר את החברה, כפי שזו סידרה אותה קודם-לכן. התביעה המישפטית נגד שיכון-עובדים לא בוטלה. בית-המשפט-השלוש במת-גן הרשיע את החברה, ושלושה מ-עובדיה, על בניית 20 דירות-ההגב בסטייה ניכרת מתנאי ההיתר. אחד מעובדים אלה היה מנחם הלר, מי שהיה מנכ"ל החברה עד לפני חודש. אך עורך-הדין דויד רוטברג, יועצה המישפטי של שיכון-עובדים, הודיע לבית-המשפט כי האיש שעמד בראש החברה בשנת 1972, כאשר הוחל בבניית הדירות החריגות, לא היה מנחם הלר אלא אברהם עופר, השופט, דויד שטיינמן, קיבל את הטענה ומחק את שמו של הלר מתב-האישום.

בגזר-הדין קבע בית-המשפט, כי "שיכון-עובדים בנתה על כל אחד מהבניינים מס' 1, 2, 3, 4 ו-6 ברחוב החרוזים קומת-גג מתנאי ההיתר המקורי".

אולם, מי שגילה את השערורייה שבהסכם שנחתם בין שיכון-עובדים לבין עיריית רמת-גן, היה השופט עצמו. "באי-תוך ה-נאשמים" קבע השופט בגזר-הדין, "מנסה לשכנעני שאראה בהקמת 14 הדירות (מתוך 20 שניבנו), עבירה טכנית, כאשר הן הוקמו על-פי הסדרים מיוחדים שנעשו בין שיכון-עובדים לבין עיריית רמת-גן, וכי בתמורה לסטייה זו נתנה הנאשמת לעיריית רמת-גן את החלקה 212 בגוש 6157. הן שופט לא היה מוכן לראות את העבירות

איכרה-הזהב

לחוק ומבלי לשלם מיסים, הכניסה מיליוני לירות לקופת חברת שיכון-עובדים. על גגות של הבניינים הגבוהים שבתמונה הקימה

שיכון-עובדים קומה שלמה נוספת (שביעית במספר). מבלי שיהיו בידיה רישיונות מתאימים לכך, על בנייה בלתי-חוקית זו, שהס-תכמה בכחמישה מיליוני לירות, אחיבה שיכון-עובדים על-ידי בית-המשפט לשלם קנס בסך שלוש אלף לירות בלבד.

לפרסם בעיתונות כל תוכנית מסוג זה, כדי לתת אפשרות למי שמתכוון להתנגד לביצוע התוכנית מסיבות ממשיות, לקום ולהתנגד לה. "על סטייה זו, המתייחסת ל-10 יחידות-דירה" קבע, "פורסם בעיתון רק ביום 22.10.1975, ואילו הבנייה עצמה בוצעה כבר בשנת 1973. משום כך, לא היתה כל אפשרות לפי החוק להוציא היתר-בנייה לגביהן. עיריית רמת-גן לא יכולה לרחוק בנקיון-כפיה ולומר, לא ידענו שמקימים חמש קומות שלמות בסטייה מההיתר, שהרי היא ידעה על התוכנית ונתנה את הסכמתה העקרונית להקמתן. בגזר-דינו הסביר השופט, כי הוא מטיל על שיכון-עובדים עונש קל, יחסית, מאחר שעבירות-הבנייה בוצעו בידיעת העירייה. הוא הטיל על החברה קנס מגוחך בגובה 30 אלף לירות בלבד.

אין ספק שהגשת התביעה מצד העירייה נגד שיכון-עובדים היתה רק אמצעי-לחץ עליה, כדי לאלצה להעביר לעירייה את המיגרש המובטח. משום כך גם לא הועמדו לדין ראשי שיכון-עובדים, אותם שנתנו את האור הירוק לביצוע העבירות, ואשר הכינו את התוכניות וההסכמים בשיתוף עם העירייה.

מדוע, למשל, לא הועמד לדין האדריכל הראשי של שיכון-עובדים, שימחה שוורץ, ממכתבני הפרוייקט של דירות-ההגב? חתימתו של שוורץ מופיעה על המיסמך שנשלח לוועדת-בניין-עלים המקומית ברמת-גן בי-נובמבר 1972. בעניין בניית דירות-ההגב והעברת המיגרש, בכתב-האישום לא מוזכר גם חלקם בפרשה של נחום לבון, מנהל סניף תל-אביב של שיכון-עובדים, ואליעזר שתיל, המנהל הראשי של החברה.

מיכרה-זהב

חדש

אך סיפור מיכרות-הזהב הפרטיים של חברת שיכון-עובדים עדיין לא הסתיים. עם האוכל בא, כנראה, גם התי-אבון, גם אחרי שעברה על החוק על-ידי הקמת דירות-ההגב ברחוב החרוזים, נתפסה

שבוצעו על-ידי שיכון-עובדים כ"עבירות טכניות" בלבד.

הדגיש השופט: "אין מדובר סתם בעבירה הנקראת סטייה ניכרת. מדובר בסטייה מתוכנית בניין-עלים, שכדי לאשר לה צריכים להתקיים הרבה תנאים, ובכללם אישור הוועדה המחוזית, פירסום בעיתון נות ועוד."

הוא ציין, כי כפי שמחייב החוק יש

התמורה

שיכון-עובדים הציעה לעיריית רמת-גן, כתמורה על קבלת ריש-יונות-בנייה והטבות שונות — כגון ביטול מיי-השבחה והסבת שטח ירוק לצורך בניית מגורים — מיגרש בשטח של 6.4 דונם (הנראה בתמונה), השווה היום כ-5 מיליוני לירות. רק אחרי שהובאה לבית-המשפט, הסכימה החברה לקיים את הבטחותיה, ולהעביר לעיריית רמת-גן את המיגרש בתנאי שתבוטל התביעה המישפטית.